

Л И Н К О

(Разказъ)

Стрина Илийка бързаше да дотъче до Игнаждень чергитѣ и, ако е рекълъ Господь, да наснове следъ Коледа тънкото платно.

Линко бѣше прострѣлъ крачка подъ разбоя, слушаше пѣсенята на скрипцитѣ и дѣлаше съ чекийката си нѣкаква тънка прѣчица.

Огънятъ пламтѣше въ окаденотоогнище. Отдавна кипѣше бакрачето съ вода. Парата на дребни капчици падаше върху поличката, кждето седѣше гаванката съ солта и лъжичника.

— Мамо, да пустна ли въ котленцето две-три яйчица да се сварятъ за вечеря? Да взема ли отъ кошничката, а? Стрина Илийка прехвърляше совалката отъ ржка на ржка и не чу, какво я питаше малкиятъ.

Линко се изправи до разбоя. — Яйчице искамъ да си сваря за довечера, мамо. Бива ли? Да знаешъ само, какъ ми се е дояло.

Майката спрѣ за мигъ въ ржката си пълната совалка. Погледна съ насълзени очи чедото си.

— Недей, Линко, почакай още нѣкой день да пронесатъ и другитѣ кокошки. Нали виждашъ, съ каква мжка ги събираме по две, по три... И тя възви загриженъ погледъ къмъ празното газено шише на полицата.

Линко не настоя повече. Той знаеше, че на тѣзи яйчица чакаха. Размѣняха ги въ бакалничката на дѣдо Панко за газъ, за кибритъ, за солчица.

Когато мръкна съвсемъ, майка му излѣзе отъ разбоя. Взе кошничката и я подаде на Линка.

— Хайде, чедо, иди ги отнеси на дѣдо Панко. Нека ти напълни шишенцето съ газъ, па ако иска и